

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published weekly under the auspices of
The Winnipeg Trades and Labor Council
cor. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.
Subscription \$2.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
газета для робочого людю — виходить раз в тиждень
заходом Вінніпегської Ремісничо-Робітничої Ради.
Передплата \$2.00 на рік.
Реклація за оголошення не відіає.

Адреса: **UKRAINIAN LABOR NEWS**
cor. Pritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

ПЛАЗУНИ.

Родившийся повзати,
Літати не може.
М. Горький.

Після ріжних патріотичних викриків та голосів, що на Україні нема капіталізму та буржуазії, а є лише одна демократія, котра існує десь е ще з часів царя Гороха і котра завжди спасала Європу перед Азіатями а тепер спасає перед більшевизмом, та сама "демократія" з'єднавшись під проводом "соціаліста" Петлюри і демократа Петрушевича, опинилась — перша в обіймах Пласудского, а друга в обіймах Денікіна.

Хто не пішов був під покров сей укр. "демократії", — се лише "горстка очайдухів, зрадників" по сей бік океану, а там всі були за Петлюрою і Петрушевичем, навіть такі світові, як Левинський, Винниченко, Вітик і інші.

Але нема кращого лікаря, як час. Він миттєво навчає, він прояснює те, що було неясним, він виводить людей, що йшли неспівом кривою дорогою, на праву дорогу. Ті люди, котрі далися заманути приманчивим але пустим словом "народна республіка", побачили, що "золотий середина" нема. Треба йти або до Польщі та Денікіна, або до працюючого народу.

Наспівше сюди з Відня перше число відєнської "Боротьби" з 1 січня відкриває першу заслоу сей авантурної господарки українських "демократичних" проводирів. Із сей часописи видно, після премоуви Семена Вітика, що правительство Петлюри робило на свою руку, а Петрушевичове на свою. Тоді як український наряд з Наддніпрянщини і Галичини, взявшись за крик, в окопах здобував собі волю, тоді сі його проводирі робили "зделки" з ворогами українського робочого народу: Петлюра з Поляками, купуючи ціною Галичини і Волині "свободу" Наддніпрянщини, а Петрушевич, Панейко і Ко. ціною Наддніпрянської України купували в Денікіна таку саму "свободу" Галичини.

Колі вже розпалалась стара Австрія, то Петрушевичі, Левинські та Цегельські це тоді дожидали санкції цисаря Карла на утворення "західної області" і биля поклонили перед цисарським міністром Зайдлером.

Так говорить Семен Вітик, котрий краще як хто инший знає бачив і роботу сих панів, бо сам був "міністром для Галичини". Си згряга Петрушевичі, Панейки, Левинські та Цегельські не пішла до народу, аж поки цисар Карло не забрав ся з Відня і не розлетілось ціле австрійське правительтво. А коли вже галицькі селяни і робітники протнали з Галичини німецько-польську владу, тоді та згряга, як шайка чорних круків злетілась до Галичини і почала правити. Своім правлінням своєю зрадничою політикою галицькі "диктатори" та "секретарі" довели укр. працюючий наряд в Галичині до розпуки, кинувши його в кігті польської шляхти. Розвразили на части т. зв. галицьку армію, знищивши повстанчі відділи залізничодорожників, котрі ставили польському військам найбільший опір, галицькі правителі відтягнули останки сей армії з польського фронту і кинули їх проти українських селян і робітників.

Збручем, чим продовжили на цілий рік-те кровопролитте, яке так шаліло на Україні. Сі "диктатори" своєю акцією в братовійчій боротьбі на Україні дали спрмогу сформувавши і прийти до сили царському ген. Денікінову. Своєю зрадничою роботою вони не тільки доповнили руйну Галичини, але й завдяки їхній і тільки їхній "тактиці" нині шаліє білий терор, якого ще світ не знав, на Угорщині. Коли ж прийшла скрутна хвиля, коли обманена ними голодна, гола і боса галицька армія опинилась в безвихідній стані, тоді ся згряга сказала до тої армії: "Тони до Денікіна!"

Колі рознесла ся вість про зраду ген. Тарнавського і перелік його армії до Денікіна, то для дальшого туманення укр. робітників патріотичні газети писали, що зрадники арештовані і будуть покарані. Та описі сих зрадників призначено вининими і випущено на волю. (Правдоподібно, що вони зовсім не були арештовані).

Нарешті приходить день 11 листопада 1919 р. Панейко тільки що скінчив на замовлення Поляків статут для Східної Галичини і шукаючи по Парижу за другим "джабом", на ткнув ся на представників Денікіна, Маклакова і Сазанова. Як результат сего, Петрушевич робить в Каміянці нараду старшин, де говорить, що Панейко йому пише, що би йти до Денікіна. "Диктатор" на ей нараді заявляє: "Я не вірю в будову самостійної української держави. Думати про самостійність української держави є прямо фантазія. Ми не досорили до самостійності".

Ідем, значить, до Денікіна, бо Польща віроломна, а до самостійності не досорили...

Дня 15 листопада еще одна нарада, на котрій говорять лише сам "диктатор". Він заявляє, що військам видано вже розпоряджене, куди найблизша дорога до Денікіна. І так армію диктатура виражає до Денікіна, а сама вночі, як злодій, вітїає до Румунії.

"Зрада диктатури" є соромнішою, як ген. Тарнавського. Він (Тарнавський) остав ся при армії, а ви? Ви вітїали, щоб продовжувати поповнений злочин за кордоном! — з такими словами звертає ся до "диктаторів" відєнська "Боротьба".

І вони продовжують свій злочин по Парижах, Варшаві та Віднях.

Та їх година вже вибила. Не маючи за собою і найменшої частини укр. працюючого народу, вони вневдовзі зникнуть зліковито з політичного обиду і по них остане лише габнебий спомина.

Волинськ.

Нове рішення в справі Східної Галичини.

Відєнський "Укр. Прапор" з 30 грудня м. р. подає:

Відєнські часописи подають, що Найвища Рада порішила поручену Польщі управу Східної Галичини на 25 літ, продовжати на необмежений час.

Говорячи звичайними словами се означає, що укр. населенє в Сх. Галичині є віддане на поталу польській шляхті та буржуазії на віки — лише та шляхта та буржуазія... не вічні.

3 ПОСЛІДНІХ ДНІВ ПЕТЛЮРІАДИ.

Петлюрові міністри з Мазепою на чолі, Січ. Стрільці і більша частина Петлюрової армії переходять до більшевників, а сам Петлюра вітїає до Варшави.

Колі появили ся перші вісти про те, що Петлюра віддав Полякам Камінець Подільський і сам утік до Польщі, тоді не можна було з тих скуких вістей розібрати і довідати ся, що заставило Петлюру до такого вчинку і взагалі, що стало ся з решта Петлюровою братією. Аж в послідних часах газети і кореспонденції з Європи розяснюють перед нашими очима все те, що зайшло в Петлюровім царстві перед його утечею. Всі подані тут понизше вісти походять з жерел лише прихильних петлюровіській авантурі.

Львівський "Вперед" з 31 грудня, м. р., в редакційній статі на 1 ст. пише:

Частина (петлюровіських військ) перейшла до Денікіна, — до Варшави поїхав начальник отаман Петлюра з частиною уряду, через Румунію до Відня переїхав диктатор д-р Петрушевич, д-р Годубович, тов. Семен Вітик, до Києва перелдер ся міністер-президент тов. Мазепа, міністри тов. Безпалко, д-р Іван Макух, Мирон, Січові Стрільці і більша частина армії з над Дніпра і з над Дістри.

Львівська тижнева газета "Земля і Воля" з 28 грудня, м. р., в статі "Що діється на Україні?" подає слідує:

"Богато українського війська перейшло до більшевників а також український президент-міністрів Мазепа і тов. Безпалко."

Са сама газета з 7 січня с. р., в статі "Події на Україні", між иншим пише:

"Вікци проти Денікіна злуча ся з більшевниками більша частина української армії так з Галичини, як і з Наддніпрянщини."

Відєнський "Укр. Прапор" з 19 грудня, м. р., в статі "Наша відповідь" пише:

"Армія ген. Тарнавського вкупі з Запоріжським Корпусом перейшла до Денікіна, знов Січові Стрільці під проводом Конавальця і другі частини пішли до більшовиків."

Кореспонденція з Парижа до американської "Свободи", дачена 3 січня, доносить, що французська соціалістична газета "Іманіте" помістила лист Грушевського, в котрім говорить ся:

"В тімсамі часі, як генерал Петлюра опустив Камінець, відданий в польські руки, й улав ся до Варшави, найважливіший представник українських соціалістичних партій організували українське правительтво в Білій Церкві, яка є центром українських селянських повстань. Бувши міністер Центральної Ради Ткаченко є президентом кабінету і міністром внутрішніх справ. В кабінеті беруть участь: бувший президент кабінету Директорії Чеховський, бувший член більшевницького уряду на Україні Мануйльський і міністер праці в камєнській кабінеті Безпалко."

Сей кабінет "є очевидно в базисних зносинах з совітським урядом, про що свідчить імя Мануйльського. Галицькі Стрільці (20.000) під командою свого отамана Конавальця прилучили ся до цього кабінету й піддержують його."

Крім сих вістей, львівський "Вперед" з 4 січня, с. р., подає слідує новинку:

ТОВ. ВІННИЧЕНКА ВЗИМАЮТЬ НА УКРАЇНУ.

"Члени уряду Петлюри, що перейшли на сторону більшевників, а саме міністер Мазепа і Безпалко, вислали тов. Винниченку вітальну телеграму та звизають його до повороту на Україну."

В тім самім числі "Вперед" читаємо також слідує:

"Варшавський "Курер Польскі" доносить, що отаман Петлюра, який перебуває тепер у Варшаві, формує новий український уряд, без участі с.д. і с.р., отже виключно з представників буржуазних партій. На чолі кабінету має стати Андрій Лівницький, який

задержав би в своїх руках теку міністра заграничних справ. До кабінету мають вийти ген. Медведський (військо), Маргош (скарб), Золотницький, Прікопович і 2 делегатів з Парижа."

Сей уряд мав би в порозумінню з Польщею і антантою на терені правобережної України збудувати українську державність на основах парламентаризму і удержання приватної власности."

Американська "Свобода" з 27 січня с. р. "з добре поінформованого жерела в Європі одержала такі відомости про останні події на Україні":

"Після порозуміння, узасяного галицькою старшиною з денікінівцями, в середині падоліста в Каміянці зазначились різко дві розбіжні течії: одна, котрої тримався Петлюра й різкі близькі до нього люди — се щоб шукати помочи у Поляків; друга, яка вже й перелдер тим дуже сильно виступала не раз, та всімакими способами загалоголювалася Петлюра — се щоб обєднатись з повстанцями та прийти до згоди з більшевниками. Сим разом ся течія прокинулася на стількі сильно, що Петлюра не рішив ся довше зіставатись в Каміянці, вислав свою сімю з членом директорії Швецем до Польщі через Галичину й сам потім до Польщі подав ся, віддавши Камінець під охорону польського війська, а міністри з головою кабінету Мазепою на чолі й українська армія, скільки її це було з висшою старшиною і всім що було вартішого пішли на Проскурів, щоб зєлізницею йти до Білої Церкви, де був осередок повстанських організацій і де вже в тім часі організувалось українське совітське правительтво, з українських лівих соціалістів — революціонерів ("бобрибистів"), незалежних єврей-демократів і т. и. Головою його називають Ткаченка, міністра внутрішніх справ за часів Центральної Ради. Він звав сей уряд і тепер, міністерство закордонних справ нині то звав Мануйльський, б. член київського більшевницького уряду; б. премієр Чеховський звав портфель освіти, а Безпалко став міністром праці."

Але під Проскуровом Мазепі й Петрову (міністрові військового справ) мав загоризити до рогу вже денікінівський відділ. Ви знаєте, що тут згинув Пєтров. Кажуть, що денікінівці захопили вагони з золотом і ріжними вартостями, що були скарбом українського уряду; кажуть, що золота було дуже багато, скупленого і реквізованого, але все те потребує потвердження. Останки української армії, які вихопились з сей битви, прилучились до Білоцерківського правительства, між ними й останки Січових Стрільців під командою отам. Конавальця (се ті 20.000 Стрільців, що про них була звістка, що вони перейшли до більшевників). Вони в дійсности признали український білоцерківський уряд. Вони зїзїли Київ. Уряд Раковського зараз в Чернігові. Про Зеленого казав, що його таки нема вже, вбито, тільки його військо дає носити його імя, так само як відділ Соколовського, котрого вбито ще давнійше."

Колі розійшлась відомість про нещастє під Проскуровом, що Петлюра властиво зовсім без війська, се дуже утруднило йому переговори в Варшаві. Перед тим торгувались про події Галичини приблизно по лінії Бартелемі — так як пропонувало перемирє сей весни; після Проскурівського погрому Поляки вже інакше не хотіли говорити як про границю по Збручу. Нарешті стала умова на тім: Поляки опорожняють Подіє й частину Волині, Петлюра, зробив своєю резиденцією наноу Рівне і буде там формувати нове військо; Поляки задуть йому зброю й дозволить брати охочих з Галичини (зробити там вербунок). Акція його утруднялась тим

ще, що в Варшаві він (Петлюра) застав ціле гніздо правих Українців (самостійників, хліборобів-демократів, хліборобів-власників, "народних республіканців"), що позбігались до Варшави після Оскілівського перевороту і при пізніших пополах і давно вже мали план організувати своє правительтво під польським протекторатом; був там сам Осікіло, Сергій Шемет, проводир "хліборобів-демократів", один з аранжерів Скоропадщини й інші. Вони очевидно робили конкуренцію плянам Петлюри, що до сформовання нового кабінету, на місце Мазепино, під польською опікою. Можна здогадаться, що кінець кінцем прийшло до якогось компромісу, і новий "поміркований" кабінет Петлюра зложив мабуть за порозумінням з сими правими партіями. Головою сього кабінету є Андрій Лівницький, б. міністер справедливости, голова варшавської місії. В Парижі вже отримано під нього депешу, яко від голови правительства. До Білої Церкви Петлюра вислав гінця, але з чим — невідомо.

За кілька день перед Рідвом Петлюра вїхав до Тернополя, з тим, щоб звітти удержання державного апарату, так, що сьогодні думати про самостійність України є прямо фантазія. Ми не досорили до самостійности і тому на разі мусимо погодити ся на мою думку тільки на автономію. Самостійну укр. державу ми зможемо здобути аж за кількадесять літ."

"ЧОРНА РАДА" В КАМІЯНЦІ.

Дня 11 падоліста 1919 р. т. зв. Диктатор західної області У. Н. Р., скликав нібито нараду партій. В дійсности однак була то "чорна рада", бо представників галицьких соціал-демократів бовя ся запросити, а з прочих партій запросив лише своїх найблизших заушників.

Народу отворив чорносотенськє Петрушевич і сейчас звав ся відчитувати справоздання свого лютая чорносотенця Панейка, який доносить, що українська справа на мировій конференції стоїть дуже жале. Поляки, які мають велику мілітарну силу, справу Галичини пересунули на другий план і роблять дволичну політику, підюжують Петлюру проти Денікіна, а самі потихо роблять умову з Денікіном, щоб злізківувати українську справу. В Каміянці, як виходить з газет, веде ся засліплена політика щодо Польщі і Румунії, бо Польща і Румуні заклочили тайний договір, щоб бойкотувати Україну на рівні з совітською Росією. Для України одним виходом є федерація з Денікіном і дуже жале, що Петрушевич допустив до війни з Денікіном, бо від тої справи Україна логіришла ся.

По перчитанні справоздання безумного Панейка чорносотенськє Петрушевич каже далі:

Члени Національної Ради, зібрані у Відні і "ми" (ми — чорносотенськє Петрушевич — прим. складача) є також тої думки, що для нас одним виходом є федерація з Денікіном. Я не вірю в будову самостійної української держави. Військо розбите і тому ми мусимо покінчити з самостійним думкою. Директорія думає мирити ся з більшевниками, а як кажу, що більшовики не мають ніякої будучности і тому який союз був би загибелею укр. справи, бо се відвернуло би від нас Антанту. Про союз з Поляками також не можна думати, бо Поляки з боязни перелдер Антантою не виступлять мілітарно проти Денікіна. А коли би Польща виступила, то окупує Галичину для себе, а не для України. По розбиттю Денікіна лад в давній Росії заволоділа би Польща, а не Україна і тоді могла би забрати підлу правобережну Україну. Що до Росії то вона для нас не страшна, а що найголовніше Антанта хоче відбудувати велику Росію, отже хто є проти Росії, той є проти Антанти.

Лінія Директорії: власними силами є ризикозна і тому мусимо гонити ся з Польщею або з Денікіном. З Польщею

ПОГЛЯНЬТЕ НА НАШУ ВИСТАВУ ПРЕМІЙ
НА 856 MAIN STREET.

УЖИВАЙТЕ

Щадіть купони і жадайте листів премій в РУСЬКІЙ КНИГАРНІ, під ч. 850 MAIN ST., WINNIPEG, MAN.

The ROYAL CROWN SOAPS Ltd.
654 MAIN ST.
PREMIUM DEPT.

небезпечно, бо Польща віроломна і тому одним виходом для нас є злука з Денікіном.

На Україні нема освіти, нема інтелігенції до будови і удержання державного апарату, так, що сьогодні думати про самостійність України є прямо фантазія. Ми не досорили до самостійности і тому на разі мусимо погодити ся на мою думку тільки на автономію. Самостійну укр. державу ми зможемо здобути аж за кількадесять літ."

Така промова зрадника Петрушевича викликала на присутніх дуже сумне вражєнє. ("Боротьба").

"НАЦІОНАЛЬНА РАДА"

Національна Рада була вже у своїм зародку: поронений плід. Зліпив її д-р Петрушевич, який бажав мати з неї відільний інструмент. Складала вона із старих слуг австрійського престолу, із українських парламентарів послів до австрійського парламенту, із членів палати панів, із давних послів до давно погнбшого галицького союму, та з делегатів галицьких партій. Верх вєти національні демократи.

Отса Національна Рада не досорала очевидно до завдання часу, не зрозуміла революційний змагань українського народу, її виторгом були славні галицькі секретарі. Пан Петрушевич копнув однак її, коли проголосив свою диктатуру. Вісім повних місяців не чути було про Національну Раду.

Аж тут у Відні нагло почув ми, що її наші головачі хотять воскресити наново. Тут навіть відбулись якісь тайні сходини членів сього незрілого організму, наради сих членів держать ся в глибокій тайні. Ми розуміємо дуже добре наших національних демократів (тепер трудовиків), чому вони не подають до відома пєрєбігу нарад. Бо-ж від сєї більшости членів так вояне, що треба би справді дуже мети і вентілювати, щоб прочитини воздух.

Як довідуюсь, більшість тих зібраних членів Національної Ради відпекла ся самостійности України. Деякі прємудрі радили голосити самостійність, але лиш як вивіску. Найбільше затужили вони за злукою зі Сходом, очевидно з Денікіном, а наколи не з Денікіном, то взагалі з Росією, яка борєть ся з більшевниками, а яку хоче воскресити Антанта. Очевидно усі биля поклонили ся в сторону Клеманса і Лойда Джоржа.

Найбільше пописував ся славний Лєоньо Цегельський і тов. торгують українським народом Галичини із польською реакцією у Варшаві.

Але торги шкурую українських працюючих мас, панам не владуть ся. Український народ кровю запечатав свою волю до вільного самостійного життя. Він повстав як велит з революції і в революції збудує свій долю свою. Сєю революційною дорожкою ми підємо дійдемо до нашої мети...

стоядотти розіхались на усі сторони, говорити із всімаки реакціонерами сьїта. Петрушевич і Панейко до Парижа до своїх опікунів Маклакова і Сазанова; Кость Левинський до Берліна, шукати там живих чорносотенців, а Лєоньо Цегельський до Америки по золоте руно, по 100.000 доларів, при чому усі ті панове одним хором сконстатували, що Україна не досорала до самостійности.

І найцікавіше, що ті Денікіні, отсі вороги українського народу ще мають чолі ліптити далі Національну Раду, яка говорила би в імені українського народу. Ми думаємо, що український народ випростить собі раз вже опіку від тих кєпських галицьких адвокатів з глухої провинції і що справа української революції, се не судова розправа яка можна прєсграти, як багатецьку в Сколім. (Сколе — місто, де Петрушевич мав адвокатськє канцєлярію — ред. "У.Р.В.")

"БОРІТЬБА" ПРО ГАЛИЦЬКІХ ДЕНІКІНЦІВ.

Тут подаємо кінцевий уступ статі у відєнській "Боротьбі", який свідчить, як укр. соціалісти у Відні діявєть ся на зрадничу політику укр. буржуазії. Уступ сей звучить:

Петрушевичі, Панейки, Цегельські і ціла згряга їх прихвостнів поповняють ганєбу зраду на революційнім народі. Вони безчесно плують собі в очі, плують на свої колишні "ідеали" і як нужденні плазуни повзють до Денікіна, представника царської реакційної Росії, що бута тюрмою народів, а в тім числі і українського, щоб коштом Наддніпрянської України, отримати з рук царського генерала маленький галицький загумінок, де ся подла сфера, в одну сімю злучених політиків, могла би безкарно, коштом народу, жерти з міністерських жолобів і акційних підприємств. Подібної підсти зради могли лише допустити ся люди, що стратили не лише сором, але і почуте усякого відвічальности перед народом. Але підлість не є безкарно уходить! Се хай панове денікіні мають на увазі! Денікін вам загумінка не збудує, бо він шибєнням показав, як відноситься до українського народу і його змагань. Невдовзі сей час, коли він і його представники копнуть вас як собак, що ласть ся у чобіт пана, бо плазунів все доплатєть ся.

З другої сторони Лівницькі і тов. торгують українським народом Галичини із польською реакцією у Варшаві.

Але торги шкурую українських працюючих мас, панам не владуть ся. Український народ кровю запечатав свою волю до вільного самостійного життя. Він повстав як велит з революції і в революції збудує свій долю свою. Сєю революційною дорожкою ми підємо дійдемо до нашої мети...

ДВА ЛИСТИ

Подаємо тут двє писемько "Боротьби" до Петрушевича і Січальовича. "Боротьба" пише, що так закрутили Петрушевичів, що цілому світу сім евангелієм став армію Денікіна.

Лист Панейка до...

Париж, дня 1... Дякую Вам... ситуація не доб... галичини як і С... н. 1. Що до Га... яки, котрі вир... йтарту силу... ої сторони і... провізорії і ста... юзники з од... отребують, а... на самого сор... компромітувати... нездійсненем на... означення — т... ншо Галицьку... порядку, лиш... меню. Очевидн... того Полякам... і посидєтьсє".

Стороні України: Денікінові, вик... южних кругах... є найнебезпечні... ких кругах пр... нглії, котрі... добре по своїм... Росії, побачив... нема з ким гов... тісну конвенці... дали йому вій... справі Україн... констатувати... й конференції... ний референт... делегації. Заяв... нглія нині абс... не впливати на... в напрямі ф... стійности і... Були часи, коли... ала ся від Укр... федералії, яку... ула тоді слабі... рови. Петлюра... брую і поміч... ченє — хиб... перєгворач... м на се згоди... ний привезено... ний виходить, ш... рожевим опт... ндарного... оляки грають... дождують Пе... на Денікінові... зоти проти укр... аризмату. А... йдуть на тім... оку. Бою ся... рийде скорше... е. Стіскаю

Лист до С... Париж, 20... Одержав нин... Вас. Дуже... ліквідаті пі... у особисті пі... аче маю дуже... Насліді... політики Камі... ідекатно вон... польсько-румун... ією) — стан... тва перед Ан... що раз гіршим... о ніколи не б... ний помисл, а... Дольськє шах... нглі в російсь... же свої очі... артії писав... своєї конфере... справі Собор... і доповняю с... держави довір... Антанти (Анг... ну Петлюри... івні з Росіє... кою. Прощу... і, що таке р... і, що може Ва... і. Посє сказати... олість, що і... найшов, в соб... олі, щоб зде... іт авантюри... ів. Тоді як Р... був час остан... но, щоб бол... ість утїкати... безвідлядну... ої мусить і... ів ся з Дені... нляв у нього... раді, що стане... н мають у н... а, а кров не